

Sygn. akt VIII GC 1095/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016 r.

w B. na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 257,32 zł (sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt siedem złotych 32/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 131,00 złotych (dwa tysiące sto trzydzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 231,22 złotych (dwieście trzydzieści jeden złotych 22/100) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód K. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5001 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 16 lipca 2014 roku samochód ciężarowy marki I. o nr rej. (...) stanowiący własność M. M. (1) i M. M. (2) został uszkodzony w wyniku kolizji komunikacyjnej z winy drugiego uczestnika kolizji ubezpieczonego u pozwanego. Powód podał, że poszkodowani zgłosili szkodę u pozwanego. Powód wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanym kwotę 3409,46 zł tytułem bezspornej części odszkodowania. Poszkodowani nie zgodzili się z wysokością szkody. Powód podał, że nabył wierzycelność od poszkodowanych na podstawie umowy cesji.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 14 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, że w dniu 16 lipca 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd I. o numerze rejestracyjnym (...) i wypłacił z tego tytułu kwotę 3409,46 zł. Pozwany wskazał, że w sytuacji, gdy poszkodowani nie dokonali naprawy pojazdu, to przyjęte stawki według najwyższych stawek (...) nie mogą zasługiwać na aprobatę. Koszt naprawy powinien odpowiadać cenom średnim na danym terenie.

W związku z wydaną opinią przez biegłego i wskazania kosztów niezbędnej naprawy uszkodzonego pojazdu w piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2015 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 1256,32 zł żądając zasądzenia łącznie kwoty 6257,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem procesowym z dnia 18 listopada 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w zakresie objętym rozszerzonym powództwem.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 lipca 2014 r. stanowiący własność M. M. (1) i M. M. (2) pojazd marki I. o numer rejestracyjny (...) został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

okoliczności bezsporne.

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu.

okoliczność bezsporna.

Pozwany po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu i po wyliczeniu kosztów naprawy wypłacił poszkodowanym odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 3409,46 zł netto.

Dowód: decyzja – k. 42 akt.

Pismem z dnia 3 października 2014 r. powód działając w imieniu poszkodowanych wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w łącznej kwocie 6629,30 zł.

Dowód: wezwane do wypłaty odszkodowania - k. 16 akt.

W dniu 5 lutego 2015 r. powód nabył wierzytelność przysługującą M. M. (1) oraz M. S. od pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody komunikacyjnej.

Dowód: umowy cesji wierzytelności - k. 18-19 akt.

Uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki I. o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 16 lipca 2014 r., przywracające pojazd do stanu sprzed szkody, według cen rynkowych na rynku lokalnym przy użyciu do naprawy zamienników dobrej jakości – równoważnym oryginalnym częściom, zgodnie z technologią producenta w nieautoryzowanej stacji obsługi lub warsztacie naprawczym, według średnich rynkowych stawek roboczogodzin na lokalnym rynku z daty szkody wynoszą 9 666,78 zł netto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego S. G. wraz z kalkulacją naprawy - k. 104-123akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych oraz w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego S. G..

Dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności, a Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd w całości zaaprobował opinię sporządzoną przez biegłego sądowego S. G.. Opinia pisemna sporządzona została w sposób rzetelny i pełny. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparł wyliczeniami w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Biegły dokonał obliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych oraz zamienników dobrej jakości sygnowanych znakiem Q, zgodnie z technologią producenta, z zastosowaniem średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach z branży motoryzacyjnej na lokalnym rynku.

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 5 lutego 2015 r., wszedł w ogół praw poszkodowanych M. M. (1) oraz M. S. związanych ze szkodą powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 16 lipca 2014 r. w pojeździe marki I. o numer rejestracyjny (...), zgodnie z art. 509 § 2 k.p.c. Pozwany nie kwestionował skuteczności zawarcia umów przelewu wierzytelności.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany uznał, bowiem roszczenie co do zasady, jak i w wysokości do wypłaconej kwoty 3409,46 zł netto.

Sporna w sprawie była kwestia wypłaty powodowi odszkodowania za naprawę pojazdu ponad kwotę odszkodowania przyznanego poszkodowanym przez pozwanego.

Na mocy art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W myśl natomiast art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 w/w ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Odnosząc powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody

przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczoną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do poszkodowanych uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku, mając na uwadze umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 5 lutego 2014 r. przez M. M. (1) i M. S. , wymaga zapłacenia określonej sumy pieniędzy.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

Jedynym ograniczeniem, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824¹ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody

W świetle przeprowadzonej opinii oraz opinii uzupełniającej biegłego sądowego S. G. nie ulega wątpliwości, że wypłacone dotychczas poszkodowanym przez pozwanego odszkodowanie nie stanowi pełnego naprawienia szkody. Biegły sądowy wskazał, że koszty naprawy pojazdu marki I. o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 16 lipca 2014 r., przywracające pojazd do stanu sprzed szkody, według cen rynkowych na rynku lokalnymi przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych oraz zamienników dobrej jakości sygnowanych znakiem Q wynosi 9 666,78 zł netto.

Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Tak ustalone odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrost wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Pozwany nie wykazał, aby naprawa pojazdu marki I. o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu do naprawy części oryginalnych i przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na lokalnym rynku doprowadziła do ewentualnego wzrostu wartości tego pojazdu.

Wobec tego Sąd, uwzględniając opinię biegłego sądowego S. G., wcześniej wypłaconemu poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 3409,46 zł oraz rozszerzenie przez powoda powództwa, w pkt I wyroku na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i z art. 436 §2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363§1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 257,32 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.c i 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz. U. Nr 124,poz. 1152) przy uwzględnieniu zmienionego przepisu art. 481 § 1 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 roku. Trzeba bowiem zaznaczyć, iż powód w uzasadnieniu pozwu jednoznacznie sformułował żądanie wskazując, iż domaga się odsetek za opóźnienie. Skoro od 1 stycznia 2016 roku ustawodawca wprowadził odrębną kategorię odsetek –

obecnie zarówno istnieją odsetki ustawowe i jak i odsetki ustawowe za opóźnienie, a bez wątplenia powód żądał odsetek za opóźnienie, to należało je zasądzić zgodnie z żądaniem sformułowanym w pozwie. Należy zaznaczyć, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Pozwany nie kwestionował daty zgłoszenia szkody wskazanej przez powoda, a zatem odsetki Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 1200,00 zł stanowiąca wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 251,00 zł stanowiąca opłatę od pozwu, kwota 63 zł stanowiąca opłatę od rozszerzonego powództwa oraz kwota 600 zł stanowiąca pobraną i wykorzystaną zaliczkę na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Sąd zasądził, zatem od pozwanego na rzecz powoda, kwotę 2131 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie III sentencji wyroku, na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. nakazano pobrać od pozwanego, który przegrał sprawę, kwotę 231,22 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet pozostałej części wynagrodzenia biegłego.

SSR Sylwia Roszak